

Aprendre a lligar millor

«No saber lligar pot ser un problema, però no saber que estàs assetjant n'és un de més greu»

És un fet: hi ha persones que no saben lligar. Com que en general lligar implica insinuar sense arribar a dir, cal entendre determinats codis d'intercanvi i tenir un cert domini del subtext. Això és així perquè considerem de mala educació ser directes en aquest context, però també perquè el mateix procés de lligar és una manera de saber si de veritat *vo/s* lligar amb aquella persona. Si t'hi comuniques de manera fàcil, plaent, juganera, o si més aviat hi ha un seguit de malentesos que fa de tot plegat un despropòsit.

Un dels meus comptes de Twitter preferits dels últims temps és "Personas que no saben lligar", que recull captures de pantalla anonimitzades de missatges especialment maldestres, en general amb l'ànim de fer riure qui les llegeix. Però també hi ha mostres de comportaments irrespectuosos, agressius i fins i tot abusius, i aquí és on comença la part més interessant del compte: algunes de les respostes a aquests missatges són models de com actuar en aquestes circumstàncies.

La irrupció de les xarxes socials a les nostres vides va portar-nos un nou àmbit en què lligar i, malauradament, hi vam portar el mal costum d'assetjar. Però converses que fins ara eren privades, de les quals no se solia parlar més enllà dels cercles més íntims, de cop les pot llegir en obert qualsevol que tingui Twitter, Instagram, TikTok. L'altre dia Cristian Segura quedava parat davant la informació que és habitual per a les dones rebre "fotopolles" no sol·licitades de desconeguts que, més que fer-te una proposta sexual, el que volen és exercir el seu poder d'incomodar-te gratuïtament. Molts homes no tenen ni idea del nivell de violència que exerceixen altres homes, i moltes dones han normalitzat fins a tal punt aquesta violència que assumeixen que l'única possibilitat d'encarar-la és acceptant-la. I els que l'exerceixen viuen tan tranquils, impunement.

Per això comptes com "Personas que no saben lligar" són valuosos: es mostren interaccions que fins ara eren inaccessibles, i es poden problematitzar. Un paio envia a una desconeguda el següent missatge: "*Son tuyas de cuna o de operación? El dinero mejor gastado*". Els païos que envien aquestes coses sense ser conscients de com de fora de lloc està, potser s'ho plantegen després de ser ridiculitzats públicament, ni que sigui sense que ningú sàpiga qui són, en un compte com aquest. Els païos que no tenen ni idea de com de cafres són els seus congèneres, obren els ulls a la realitat. I les dones que reben aquesta mena de comentaris veuen reconegut públicament que s'ha traspassat un límit i que no cal tolerar-ho, a més de la catarsi que pot suposar compartir-ho.

A través de l'humor, però sense deixar cap mena de dubte sobre què és acceptable i què no, un compte satíric pot ser en realitat una eina d'educació i empoderament. Perquè no saber lligar pot ser un problema, però no saber que estàs assetjant n'és un de més greu.